

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 9.Pf.20.678/2024/6.

A felperes:

felperes

felperes címe.

A felperes képviselője:

felperesi ügyvéd neve pártfogó ügyvéd

felperesi képviselő címe.

Az alperes:

Fővárosi Törvényszék

1055 Budapest, Markó utca 27.

Az alperes képviselője:

Országos Bírósági Hivatal Jogi Képviseleti Osztály

(1055 Budapest, Szalay utca 16.)

A per tárgya: közhatalom gyakorlásával okozott kár megtérítése

Az elsőfokú bíróság: Budapest Környéki Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 6.P.20.456/2023/26.

A fellebbezést benyújtó fél: felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül fizessen meg az államnak 1.382.400 (egymillió-háromszáznyolcvankétezer-négyszáz) forint fellebbezési illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára.

A felperes párfogó ügyvédjének másodfokú eljárásban felmerült díját a teljes egészében pervesztes felperes köteles viselni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a 17.280.000 forint tőke és ezután 2006. október 14. napjától a kifizetésig járó jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamat megfizetésére.

[2] Érvényesített jogként a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 339. § (1) bekezdését, 349. § (1) és (3) bekezdését jelölte meg.

[3] Keresetét arra alapította, hogy 2000. január 8. és 2006. október 13-a között a vezetői engedélye bevonása miatt járművet nem vezethetett, járművezetést igénylő munkát nem vállalhatott, járművezetést igénylő jövedelemszerző tevékenységet nem végezhetett. Keresete szerint az alperes azzal okozott kárt, hogy a vezetői engedélyét 81 hónapon keresztül bevonta, azt nem adta vissza, és ezzel megfosztotta a járművezetést igénylő jövedelemszerző tevékenységek folytatásától. Azzal érvelt, hogy a vezetői engedélye bevonása nem róható fel

az alperesnek, de az igen, hogy a két évig tartó vezetői engedély bevonása az ő esetében 2000. január 8. napjától 2006. október 13. napjáig tartott.

[4] Előadta, azóta hogy tudomást szerzett az alperes károkozó magatartásáról, folyamatosan kérte kárának megtérítését, azonban az nem vezetett eredményre.

[5] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Elsődlegesen azzal védekezett, hogy a felperes követelése elévült, ezért azt az rPtk. 325. § (1) bekezdése alapján bírósági úton érvényesíteni nem lehet. Hivatkozott arra is, hogy a felperes által sérelmezett ügyben a felperes vezetői engedélyét a másodfokú határozat előtt nem vonták vissza, mivel azt korábban más bűncselekmény miatt már visszavonták. Ezért a jogszabályoknak megfelelően intézkedett a határozatának végrehajtásakor, az értesítő lapon a járművezetéstől eltiltás lejáratí napját is helyesen rögzítette. Az alapperben a másodfokú határozat 2004. október 14. napján kelt, a Pesti Központi Kerületi Bíróság által kiszabott járművezetéstől eltiltás így ettől a naptól volt jogerősen végrehajtható.

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az államnak 1.036.800 forint meg nem fizetett eljárási illetéket. Megállapította, hogy a pártfogó ügyvéd díjának viselésére a felperes köteles.

[7] Az elsőfokú bíróság döntését az rPtk. 349. § (1) bekezdésére, (3) bekezdésére, 324. § (1) bekezdésére, 325. § (1) bekezdésére, 327. § (1) bekezdésére alapította.

[8] Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy tájékoztatta a felperest az alperes elévülési kifogására tekintettel a bizonyítandó tényekről, tényállítási kötelezettségéről, ennek ellenére a felperes nem tett eleget tényállítási kötelezettségének, az elévülést megszakító, a követelés esedékessé válásától számított 5 éven belüli cselekményt nem jelölt meg és nem is bizonyított.

[9] A felperes maga is 2006. október 14. napját tekintette követelése esedékessége napjának, késedelmi kamatot is ettől az időponttól igényelt. Az általa megjelölt bírósági eljárásokat nem az esedékessé válástól számított 5 éven belül indította meg, továbbá azokban nem az alperessel szemben érvényesített igényt. Figyelembe vette, hogy a felperes egy eljárást indított az alperes ellen a jelen perrel azonos tényállás mellett 2021. évben, azonban keresetétől elállt, arra figyelemmel, hogy követelése elévült, és az eljárást jogerősen megszüntette a bíróság.

[10] A felperes ezért nem tudta bizonyítani, hogy igényét folyamatosan érvényesítette az alperessel szemben, következésképpen az elsőfokú bíróság elutasította a keresetet az rPtk. 324. § (1) bekezdése alapján.

[11] Utalt arra is, hogy a felperes nem bizonyította, hogy az alperes jogellenes cselekménye miatt tartott 6 éven keresztül a vezetői engedély bevonása. A felperes a követelése összecszerűségét sem bizonyította.

[12] Megállapította, hogy a felperes indítványozta az alperes kötelezését egy 2020-as irattal kapcsolatban, amelynek számát előadni nem tudta, csupán a tartalmát. Az alperes nyilatkozata szerint nem rendelkezett a felperes által hivatkozott irattal. Az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) alapján olyan irat beszerzésére a másik fél nem kötelezhető, amelyet maga is be tud szerezni, a felperes bizonyítási szükséghelyzetre nem hivatkozott. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a berekesztést követően benyújtott iratokat is.

[13] A perköltségről a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján határozott.

[14] Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést. Kérte elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását új eljárásra és új határozat hozatalára. Másodlagosan kérte az ítélet megváltoztatását és az alperes kereset szerinti marasztalását.

[15] Fellebbezésében arra hivatkozott, hogy nyilatkozata szerint több elévülést megszakító eljárás volt folyamatban. E körben további határidő biztosítását kérte a tárgyalás berekesztését megelőzően azzal az indokolással, hogy a hivatkozott peres eljárások iratanyagát Szentendrére szállították el, így annak beszerzése hosszabb időt vesz igénybe. Az elsőfokú bíróság azonban ennek a kérelmének nem adott helyt, és ezzel megfosztotta annak bizonyításától, hogy a követelése nem évült el.

[16] Előadta, hogy elkezdte felderíteni az ügyet, ennek eredményeként az derült ki, hogy mivel állami szervről van szó, közigazgatási ügyet kell indítania ahhoz, hogy megállapítható legyen, melyik fél perelhető a három közül. Ez a per 2018-ban kezdődött a közigazgatási bíróságon, majd a perben kiderült, hogy az alperes a Fővárosi Törvényszék. A pernek a száma 25.Kpk.45.435/2018/2. szám volt. Mellette folyt per a munkaügyi bíróságon 2010-től 2024-ig, több ügyszámon, amit felfüggesztettek, ennek a száma 8.P.20.229/2024.

[17] Sérelmezte, hogy az előzőek alapján az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe elévülést megszakító körülményként az általa előadott tényelőadást, és alaptalanul utasította el az általa felajánlott bizonyítást. Álláspontja szerint a kifejtettek okán alaptalanul kötelezte őt az elsőfokú bíróság az eljárási illeték megfizetésére is.

[18] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[19] A felperes fellebbezése nem alapos.

[20] Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt fellebbezéssel nem támadott rendelkezése (Pp. 358. § (5) bekezdés), ezért az ítéltábla az elsőfokú ítéletet teljes terjedelmében bírálta

felül. Az ítéltábla a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés korlátai között gyakorolta a felülbírálati jogkörét. Ilyen korlátnak minősültek a fellebbezés indokai, az abban megjelölt eljárási és anyagi jogszabálysértések (Pp. 371. §).

[21] Az elsőfokú bíróság nem vétett az eljárása során a felperes fellebbezésében megjelölt okból olyan lényeges, az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértést, amely a másodfokú eljárásban nem orvosolható és az eljárás megismétlését tenné szükségessé (Pp. 381. §). A határidő biztosításának hiánya, bizonyítékok figyelmen kívül hagyása az ítélet hatályon kívül helyezését nem alapozná meg abban az esetben sem, ha az eljárási jogszabálysértést valósítana meg, az ítéltábla ugyanis az elsőfokú eljárás bizonyítási hibáját a Pp. 369. § (3) bekezdés b) pontja alapján széles körben tudja orvosolni.

[22] A felperes folyamatos igényérvényesítésre hivatkozott, azonban az elsőfokú bíróság anyagi pervezetése és felhívása ellenére sem adott elő a perfelvétel lezárását megelőzően olyan konkrét, az alperessel szembeni bírósági igényérvényesítést, annak időpontját alátámasztó tényeket, amelyek az elévülés megszakítása szempontjából (rPtk. 327. § (1) bekezdés) értékelhetőek lettek volna. A felperes az első, 2024. július 1-jei perfelvételi tárgyaláson (19. sorszámu jegyzőkönyv) tájékoztatást kapott arról, hogy a folyamatos igényérvényesítést illetően tényállítási és bizonyítási kötelezettsége van (Pp. 237. §). A felperesnek ezért kellő idő állt rendelkezésére olyan tények felderítésére és olyan iratok beszerzésére, amelyek e folyamatos igényérvényesítését igazolják, az általa indított eljárások irataiba félként betekinthezett. A felperes azonban a második perfelvételi tárgyaláson (2024. szeptember 25.) is úgy nyilatkozott, hogy Szentendrére levitték az iratokat, 2015-ben már biztos volt ügy, még nyomoznia kell, hogy hol van az irat. Bizonyítás a Pp. 276. § (1) bekezdése alapján a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása végett rendelhető el, bizonyítékok kutatására azonban nem. Az elsőfokú bíróság értékelte az igényérvényesítés igazolása érdekében ügyszámmal megjelölt ügyek (16.P.20.693/2015., P.20.640/2016.) tárgyát, a peres felek személyét. További konkrét ügyet érintő tényelődás és azt alátámasztó bizonyítási indítvány hiányában nem volt indok a tárgyalás elhalasztására, sem a perfelvételi nyilatkozat, sem a bizonyítás kiegészítése érdekében. Nem sértett ezért jogszabályt az elsőfokú bíróság azzal, hogy további határidő biztosítása nélkül lezárta a perfelvételt, valamint berekesztette a tárgyalást a Pp. 224. § (1) bekezdése alapján, és figyelmen kívül hagyta a berekesztést követően csatolt bizonyítékokat.

[23] A fellebbezésben megjelölt ügyszámok és ezek tekintetében előadott új tények a másodfokú eljárásban a Pp. 373. § (2) bekezdése alapján nem vehetők figyelembe. A fellebbezésből egyebekben nem állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság mely konkrét, az elsőfokú eljárásban előadott, az elévülés szempontjából releváns tényt hagyott figyelmen kívül.

[24] Az ítéltábla megjegyzi, hogy az alperestől beszerezni indítványozott, 2020-ban kiküldött, a járművezetéstől eltiltás feloldásáról szóló tájékoztatásról nem állapítható meg, hogy azzal a felperes milyen, az elévülés tekintetében releváns tényt kívánt bizonyítani. A berekesztést követően csatolt iratok pedig tartalmukban sem voltak alkalmasak az elévülés

megszakításának igazolására. A 8.P.20.229/2024. ügyszám megjelöléssel ellátott, 2012. március 11-i keltezésű iratból nem állapítható meg, hogy ki annak az ügynek az alperese. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 25.Kpk.45.435/2018/2. számú hiánypótló végzésének tárgya pedig közigazgatási jogvita, alperese ismeretlen. Ezek az iratok továbbá keltezésük szerint az állított követelés esedékességétől számított 5 éves elévülési időn túli időpontban keletkeztek.

[25] Az ítéltábla a lefolytatott bizonyítás eredményeként megállapított tényállás alapján az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és annak indokaival is egyetértett.

[26] A fellebbezésben foglaltakra tekintettel az ítéltábla csupán azt emeli ki, az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes által megjelölt követelés az általa előadott tények alapján 2006. október 14-én esedékessé vált, és a felperes – az őt terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére – nem bizonyította, hogy az esedékessé válástól számított 5 éven belül az alperessel szemben bírósági úton igényt érvényesített. A felperes által állított követelés ezért elévült 2011. október 15-én az rPtk. 324. § (1) bekezdése alapján. Megjegyzi az ítéltábla, hogy az általa állított károkozás alapján nem volt kétséges, hogy ki perelhető alperesként. A felperes ezért azt sem igazolta, hogy menthető okból nem tudta az igényét az elévülési időn belül érvényesíteni.

[27] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, a Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdésének megfelelően rendelkezett a pervesztes felperes által le nem rótt kereseti illeték megfizetéséről is.

[28] Mindezek alapján a felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, és az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[29] A felperesnek a fellebbezés eredménytelensége folytán viselnie kell a másodfokú eljárás költségeit, az alperes azonban perköltséget nem számított fel, ezért az ítéltábla a perköltségről nem határozott.

[30] A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 101. § (3) bekezdése megfelelő alkalmazásával és a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. törvény (Jst.) 36. §-ára figyelemmel rendelkezett a pártfogó ügyvédi díjról azzal, hogy a jogi segítségnyújtó szolgálat dönt a pártfogó ügyvédi díj összegéről és az engedélyező határozat tartalmától függően arról, hogy a képviselt fél terhére megállapított pártfogó ügyvéd díját köteles-e a képviselt fél megfizetni, vagy az az állam terhén marad.

[31] A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illetékről az ítéltábla a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2025. szeptember 23.

Dr. Hóbl Katalin s. k.

a tanács elnöke

Dr. Istenes Attila s. k.
k.

előadó bíró

Dr. Szabó Csilla s.

bíró